

ZGODNJA

DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej

Tečaj XLI.

V Ljubljani, 17. vel. serpana 1888.

List 33.

Poročilo ljubljanske bratovščine za vedno češčenje presv. Rešnjega Telesa in za opravo ubožnih cerkev za leto 188788.

(Dalje.)

22. Šenčur: 1 črn mašni plašč.
 23. Vožlje: 1 obhajilno burzo.
 24. Smlednik: 1 črn mašni plašč.
 25. Preddvor: 1 bel pluvijal.
 26. Naklo: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.
 27. Velesovo: 3 koretlje.
 28. Kokra: 1 rudeč mašni plašč.
 29. Terboje: 3 mašne srajce.
 30. Besnica: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.
 31. Grad: 1 rudeč mašni plašč.
 32. Radolice: 1 bel mašni plašč.
 33. Gorje: 1 bel mašni plašč.
 34. Kranjska gora: 1 zelen mašni plašč.
 35. Bohinjska Bistrica: 2 mašni srajci, 4 humerale, 2 prepasa, 2 koretlja, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 36. Dovje: 3 koretlje, 1 obhajilno burzo in štolo.
 37. Fužine: 1 belo štolo, 1 obhajilno burzo.
 38. Lesce: 1 bel pluvijal.
 39. Kamna gorica: 1 vijoličen pluvijal.
 40. Leše: 1 bel mašni plašč.
 41. Rateče: 1 velum, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 42. Dobráva: 3 koretlje.
 43. Komenda: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 3 koretlje.
 44. Vodice: 1 črn mašni plašč.
 45. Frančiškanska cerkev v Kamniku: 1 bel pluvijal.
 46. Berdo: 1 belo štolo, 1 obhajilno burzo.
 47. Zgornji Tuhinj: 1 rudeč mašni plašč.
 48. Nevlje: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 49. Mekine: 1 vijoličen mašni plašč.
 50. Tunjice: 3 koretlje.
 51. Vranja peč: 1 bel pluvijal.
 52. Goričica: 1 belo, 1 rudečo, 1 vijolično štolo, 1 obhajilno štolo.
 53. Zagorje: 1 velum.
 54. Šent Gotard: 1 rudeč mašni plašč.
 55. Krašinja: 1 vijoličen mašni plašč.
 56. Šent-Lambert: 1 velum.
 57. Peče: 1 rudeč mašni plašč.
 58. Čemšenik: 3 mašne srajce, 3 prepase, 6 humeralov.
 59. Izlake: 1 plašček za ciborij.
 60. Šmarija: 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 61. Višnja gora: 1 bel mašni plašč, 2 štoli za spovednico.
 62. Zagradec: 1 obhajilno burzo in štolo.
 63. Šenčur pri Šmariji: 1 rudeč mašni plašč.
 64. Šmartno pri Litiji: 1 vijoličen mašni plašč, 2 obhajilni štoli.
 65. Radeče pri Zidanem mostu: 1 velum.
 66. Svibno: 1 velum, 1 obhajilno štolo.
 67. Polšnik: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.
 68. Dobovec: 1 bel mašni plašč.
 69. Kresnice: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.
 70. Prežganje: 1 obhajilno štolo, 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.
 71. Trebnje: 1 bel pluvijal.
 72. Trebelno: 1 vijoličen mašni plašč.
 73. Dobernič: 1 bel mašni plašč.
 74. Mokronog: 1 velum, 1 belo štolo, 1 obhajilno burzo in štolo, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
 75. Šent-Lorenc: 1 plašček za ciborij, 3 mašne srajce, 6 humeralov, 3 prepase.
 76. Ambrus: 3 mašne srajce, 3 prepase, 6 humeralov, 3 koretlje.
 77. Sv. Trojica: 1 vijoličen mašni plašč.
 78. Šmihel pri Žuženberku: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno burzo.
 79. Leskovec: 3 mašne srajce, 3 prepase, 6 humeralov.
 80. Šent-Jernej: 2 belo-rudeči blazinici za mašne bukve.
 81. Raka: 1 črn mašni plašč.

82. Križevo pri Kostanjevici: 1 bel mašni plašč, 2 obhajilni štoli.
83. Dolina: 1 bel pluvijal.
84. Studenec: 3 mašne srajce, 3 prepase, 6 humeralov, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
85. Mirna peč: 1 črn mašni plašč.
86. Stopiče: 1 bel mašni plašč, 1 obhajilno burzo.
87. Šmarjeta: 1 vijoličen mašni plašč.
88. Toplice: 1 bel mašni plašč.
89. Bela cerkev: 1 zelen mašni plašč.
90. Soteska: 1 bel pluvijal, 1 plašček za ciborij.
91. Prečina: 1 velum, 1 plašček za ciborij, 1 obhajilno burzo.
92. Brusnice: 1 rudeč mašni plašč.
93. Podgrad: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
94. Šmihel pri Novem mestu: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
95. Čermošnice: 1 rudeč mašni plašč.
96. Semič: 1 bel mašni plašč.
97. Černomelj: 1 bel pluvijal.
98. Vinica: 1 bel pluvijal, 6 rutic za lavabo, 5 pal.
99. Stari terg pri Poljanah: 1 rudeč mašni plašč.
100. Podzemelj: 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
101. Suhor: 1 velum.
102. Kočevje: 1 bel mašni plašč, 2 obhajilni štoli.
103. Koprivnik: 1 bel pluvijal.
104. Stara cerkev: 1 obhajilno burzo, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.
105. Stari log: 1 vijoličen mašni plašč, 2 belorudeči blazinici za mašne bakve.
106. Fara pri Kostelu: 3 koretlje, 6 korporalov, 6 pal, 9 rutic za lavabo, 12 purifikatorjev.

(Konec nasl.)

Pridiga čast. g. Jož. Šiška pri sv. Florijanu sv. Ignacija dan 1888.

„Kako ljubezujive so noge teh, kateri oznanujejo mir, kateri oznanujejo dobro.“

Rimlj. 10, 15.

Predragi v Gospodu! Danes obhajamo praznik jednega izmed največjih in najbolj ljubeznjivih svetnikov naše sv. cerkve, praznik sv. Ignacija Lojolana. — A porečete, leto za letom povračal se je ta god in ne spomnimo se, da bi se bil kedaj slavil s toliko slovesnostjo, nego se to danes godi v tej hiši božji? Kako, da se mu sedaj na jedenkrat skazuje tolika čast? Prav imate, predragi v Gospodu, če si tako mislite. Leta in leta, da več kot 100 let zatonilo je že v morje pozabnosti, odkar se praznik sv. Ignacija Lojolana ni več obhajal v Ljubljani s toliko izvauredno svečanostjo; 115 let je preteklo, odkar se je njegov god zadnjikrat praznoval gotovo z vsem bleskom v sedanji farni cerkvi sv. Jakoba. Tedaj zbrali so se slednjic sinovi sv. Ignacija v krašni cerkvi, katero so si sozidali, a potertega, če prav v Gospoda zaupajočega serca, v britki skerbi za svojo bodočnost.

Bila je namreč že podpisana njihova obsodba, da morajo zapustiti cerkev sv. Jakoba, semenišče in šole, kjer so tako neumorno delovali skozi 177 let za čast božjo in večni a tudi časni blagor našega naroda, ter se razperšiti po širnem svetu. Kako vse drugačen bil je ta zadnji slovesni god v primeri z onim, katerega so oo. jezuitje v novi cerkvi sv. Jakoba prvič obhajali pred 266 leti! — In sedaj čez toliko časa naselili so se zopet med nami pri tej cerkvi sv. Florijana na prošnjo in po prizadevanji našega premilostnega gospoda knezoškofa Jakoba, z dovoljenjem presvetlega cesarja in v ved požertvovalnosti drugih dobrotnikov in dobrotnic. — Lahko iz tega povzamete, predragi, koliko veselje občuti danes serce čč. oo. jezuitov, videč, da se slavi zopet z vso slovesnostjo praznik njihovega, in ne bojim se, da bi mi mogel kdo oporekati, ako pravim tudi našega duhovnega očeta sv. Ignacija. A kaj pravim veselje občuti serce čč. oo. jezuitov, še več, isto veselje občutijo ž njimi serca naše duhovščine, isto veselje občuti serce vsakega vernega Slovenca. — Zadelala me je prečastna naloga, naj bi današnji praznik pomagal proslaviti. A priznati moram že naprej, da so moje moči preslabe, da bi ogel dostojno opisati vse velikanske zasluge sv. Ignacija; za to bi ne zadostovala zgornost sv. Janeza Zlatousta. Skušati hočem pa vendar s pomočjo božjo vam v kratkih potezah pokazati:

I. Kaj je bil sv. Ignacij Lojolan po svoji družbi nam Slovencem v preteklosti in

II. Kaj nam bode v bodočnosti.

Njega pa, ognjevitega častilca božjega, prosimo, naj spremlja naše besede s svojo priprošnjo, da bodo v večjo slavo Božjo.

I.

Predno preidem na delovanje sv. Ignacija in njegovih sinov po naših pokrajinah, omenim naj le nekaj črtic iz njegovega življenja. Porodil se je naš godovnjak l. 1491 na Španjskem, v gradu Lojola. Stariši bili so mu slavni in plemenitega rodú. Kmalu prišel je na cesarski dvor v Madrid; a dasi ga je ondi vse ljubilo, gnala ga je slavohlepnost in častilakomnost k vojakom. Leta 1521 bil je kot poveljnik terdnjave Pampelona ranjen na desni nogi. Vsled tega moral je ležati dlje časa v postelji in tu je začel prebirati življenje Jezusovo in svetnikov. Nov duh ga prešine; odslej sklene drugače živeti. obžaluje svoje prejšnje lahkomišljeno življenje ter si postavi načelo: vse v večjo slavo Božjo. L. 1522 prejme sv. obhajilo, obesi svoj meč na steber pred altar Matere Božje, svoja dragocena oblačila razdeli ubogim, veliko moli, se posti in pokori. Navda ga serčna želja, skrbeti tudi za zveličanje družih in za spreobrnjenje nevernikov. Ker so mu pa za to potrebne vednosti, začne že 33letni mož hoditi z malimi dečki v šolo. Ko končá svoje študije, si izbere devet pobožnih in učenih tovarišev, ki so bili vsi nadahnjeni iste svete želje, delati za zveličanje bližnjega. L. 1534 sklenejo vse zapustiti ter iti spreobračat nevernike. Ponudijo se papežu, naj jih pošlje kamor hoče na delo za zveličanje duš. Sv. Ignacij razdeli svoje premoženje večinoma ubogim, ter se podá v Rim k sv. Očetu. Tu vstanovi leta 1540 red z imenom „družba Jezusova.“ Ko papež pravila tega novega reda poterdi, zbere sv. ustanovitelj svoje drugove, ter gre ž njimi v cerkev sv. Pavla. Bil sem letos tako srečen, videti v Rimu v tej prekrasni cerkvi (v poprečni ladiji, v kapeli križanega) podobo Matere Božje, pred katero je maševal sv. Ignacij, obdan od svojih tovarišev. Tu je pred zavživanjem, sv. hostijo v roki deržeč, naredil slovesne obljube (uboštva, devištva, pokorščine), ter se s svojimi tovariši še s posebno

četerto obljubo zavezal, iti, kamor jih pošlje namestnik Kristusov v pospeševanje izveličanja vernih. Tovariši si ga izvolijo za generala (načelnika) in on vstanovi prvo hišo Jezusove družbe v Rimu. — To je začetek slavne, od mnogih tako sovražene družbe jezuitov, kateri se imajo mnogi narodi zahvaliti za katoliško vero in pre-mnoge dežele v Evropi za najbolj učene in pobožne može. Zvesto so spolnovali jezuitje opomin svojega vodi-telja, ki jim je klical: „Idite, bratje moji, v nemajte in razplamtite cel svet, širite oni ogenj, katerega je Kristus na zemlji prižgal.“ — In so šli ter so delali čuda vsled svoje gorečnosti. Predno je današnji dan (31. julija) l. 1556 sv. Ignacij umerl, videl je svojo družbo že po celem svetu razširjeno.

Nemogoče mi je na drobno naštevati, kaj je storil sv. Ignacij s svojo družbo po vesoljnem svetu. Zato ne bodem opisaval, koliko so jezuitje delali za zveličanje duš, za vterjenje prave vere in za iztrebljenje krive vere; ne bodem našteval njihovih neprecenljivih zaslug, katere so si pridobili pri raznih narodih v šoli, kakor tudi ne morem omenjati, koliko so storili za razširjenje prave vere med pagani.

Moj glavni namen je marveč pokazati, kaj je storil sv. Ignacij po svojih učencih pri nas Slovincih. Kaj je storil za nas? — On, ki se je po-rodil daleč daleč v deželi španjski. „španjski“ pravim, katera nam je tako malo znana, da rečemo o stvarih, katerih prav nič ne poznamo, da so nam „španjske vasi“, on, tujec po rodu in jeziku, nam je delal za naš mali a mili nam narodič slovenski? Da, predragi, tolik bil je žar njegove ljubezni, da se je razplamtel tudi v naše pokrajice; le ljubezen do Boga in do naših duš ga je nagajala, da se je trudil in potil tudi za nas, da je tudi naši ljubljanski škofiji in lahko bi rekel celi slovenski zemlji postal pravi apostol.

(Dalje nast.)

Jan Sobieski, kralj poljski.

(Mladini, zlasti mašnim strežnikom.)

Jan Sobieski je bil rojen leta 1624 kot sin krakovskega kastelana. Predno je bil izvoljen za kralja, je bil izversten vojskovodja, strah Turkom in Tatarom. Poljaki so si ga 24. maja 1674 izvolili za kralja in nosil je kraljevo krono slavno do smerti.

Leta 1683 so Turki Dunaj oblegali; bilo je to mesto že v naj večji sili, kar pripelje Sobieski poljsko vojsko proti Turkom, in pridobi kot verhovni vojsko-vodja nad vro pomožno vojsko preslavno zmago (12. septembra 1683); rešen je bil Dunaj in vse kerščanstvo za vselej turškega jarma. Pomožna vojska je bila so-stavljena iz čét cesarja Leopolda, izbornega kneza bavarskega in saksonskega, in pa poljskega kralja. Vsega skupaj je bilo 87.000 mož s 168 topovi. Za Janezom Sobieskim bil je junaški Karol Lotarinški naj imenitnejši vojvod. Sila glavnega mesta je do verha prikipela. Zato se je podala pomožna vojska 9. septembra 1683 s tulnskega polja v podnožje Golovca dunajskega in že 11. septembra je kralj Jan Sobieski z Lotarinškim, z izbornima knezoma saksonskim in bavarskim in z najboljšimi generali na verhu Golovca. Od ondod je bil dalen razgled na oblegano in ravno tedaj hudo bom-bardovano mesto Dunaj, in ob enem na turško vojsko, ktera je štela nad 140.000 mož.

Za rana 12. septembra 1683 dvigala se je nad višavami in gozdi Golovca gosta, pa lahka jesenska

megla, ravno taka, ki naznanja lep, jesenski dan. Napol-prezoren, belosiv zavoj, rudeče barvan od prvih jutranjih žarkov, se je v čudnih podobah vil od višave Leopoldove gore do Donave. Vedno bolj se zgoščujoč je visel nad bliščečo poveršino te réke. Med tem pa so prihajale višave vedno svitlejše, dokler niso konečno prvi solnčni žarki pozlatili drevesnih verhov.

Toda čudno je nasprotoval pogled začeuajajočega se dneva z razburjenim hrupom in brenketanjem orožja. Iz višin bilo je videti mesto Dunaj v dimu in megli, kakor v žalnej obleki!

Premnogo raket se je vzdigalo iz zvonika sv. Šte-fana v zrak, v znamenje skrajne sile.

Tu se je jel ob petih zjutraj glasiti zvonček na Leopoldovem hribu in nastala je slovesna tišina!

Čete so se zverstile po Leopoldovi gori v polkrogu, tako da je prostor pred cerkvijo ostal prazen. Najprvo se je nasadila na zidovi starega gradú sv. Leopolda, mejnega grofa (kteri je vstanovil samostan Kloster-neuburg, čegar lastnina je ta cerkev) velik rudeč prapor z belim križem v sredi, kot zvezno znamenje vernih kristjanov. To je bilo v kljubovanje veliki rudeči zastavi, ktera je grozeča vihrala na krasnem šotoru Kara Mustafa, verhovnega poveljnika turške vojske.

Tisočeri veseloklici so pozdravili to znamenje re-šenja iz stiske.

Toda kmalu se je zopet vse vtopilo v tiho pobož-nost, ko so se vrata gradú odperle in so se vojskovodje v krasnem sprevedu h kapeli podali.

Njim na čelu je korakal častitljiv kapucinski du-hoven. Njegovo obličje je bilo milo in prijazno.

Iz temnorujavih oči je sijala vérna trdnost in vdanost v voljo Božjo. Ko je tako v nagubanem mašni-kovem oblačilu korakal, povzdigne blagoslovijaje roke proti vojščakom, kteri so se pobožno priklotili in pre-križali.

Bil je le-tá radi svojega svetega življenja gla-soviti kapucina, Marko d' Aviano, prijatelj in spo-vednik Leopolda I in neločljivi spremnik kerščanske vojske.

Njemu sledé naj imenitnejši vojskovodje. Zlasti so se ozirali vojščaki na tri izmed njih. Prvi je bil krepke postave v najboljših moških letih, močan in žilast, živahen v besedah in obnašanji. Manj po priprostem vojaškem oblačilu kot po veličastnem obnašanju bilo je spoznati, da je mogočen kralj poljski. Ob njegovi levici šel je njegov sin Jakob v tedaj navadni polviteški vojni obleki. Ob desni strani pa je šel veliki vojskovodja, vojevoda Karol Lotarinški, slavni praded sedaj vladajoče avstrijske cesarske hiše. Visoka postava in spoštovanje veleča životnost jasno priča, kako junašk duh da biva v njem. Njemu sledijo drugi poveljniki; izborni knez bavarski Maks Emanuel; Janez Jurij — saksonski voje-voda; mejni grof Baireuthski; knez Waldeck; vojevoda Sachsen-Lauenburški; princ Ljudovik Badenski. Ob strani le-tega korakal je slaboten mladeneč, majhne po-stave, toda poln bojnega ognuja in slavodobitnosti. Bil je poznejši veliki vojskovodja princ Evgen Savojski, kteri je kot prostovoljec pred Dunajem prvič slavno poskusil svoje orožje.

V tem ko je gromenje topov in razstreljevanje podkopov strašilo Dunajčane, opravljal je pobožni ka-pucina Marko sveto mašo v cerkvi sv. Leopolda in — kralj poljski je pobožno stregel pri tej sv. maši! Po sv. maši podelil je častitljivi redovnik po-božnemu kraljevemu strežniku in vsem drugim navzočim knezom sveto obhajilo, kot dušno hrauo za bližnji tako važni boj. Nato je stopil na prazni prostor in podelil

zbranim vojščakom, kateri so bili pokleknili, sveti blagoslov.

Zdaj stopi poljski kralj v sredo, veli svojemu sinu poklekniti in v spomin največjega dne, katerega bode kedaj doživel, podá mu viteški vdarec. Priporočil je tudi, naj posnema velikega vojskovoda, vojevodo Lotarinškega, in potem govori navdušene besede do vojščakov. Veseloklici so zagromeli, ko je jenjal govornik, in navdušeno je zadonela vojaška godba.

Vojščaki izdero meče iz nožnic, in ko je v tem trenutku dalo pet strelav znamenje za napad, zažene se vse veselo z gore in hriba na sovražnike.

Še-le proti večeru posrečilo se je neutrudljivi, železni hrabrosti avstrijsko-nemških in v turških vojskah že prej skušenih poljskih trum, dobiti preslavno zmago nad Turki, da so rešili Dunaj in osvobodili vse od Turkov vjete kristijane.

Vtisni si v srcé, ljubi bralec, posebno še to-le: S klicem „Jezus, Marija!“ zagnali so se kerščanski vojaki na sovražnike. Zmaga je bila ena najslavnejših, kar jih pomni zgodovina. Prevzetni veliki vezir Kara Mustafa je bežal in z njim vse éete, ktere so mogle oditi meú kristijanov. Zmagovalci so se polastili sovražnega taborja in neizmérnega turškega plena.

Zmagoslaven šel je Sobieski v mesto Dunaj, podal se v cerkev in zahvalil se Gospodu vojnih trum in pomočnici kristijanov za dobljeno slavno zmago. Odslej je vedno nosil pri sebi podobo presvete Marije Device. V večer spomin na to Marijino pomoč zapovedal je papež Inocencij XIII leta 1684, da naj se po vsem svetu prvo nedeljo po Marijinem rojstvu praznuje praznik presv. Marijinega imena. In v avstrijskih dednih deželah je vernikom na ta praznik in v sledečih osmih dneh od imenovanega papeža podeljen popolnoma odpustek, če spolnijo predpisane pogoje. Več stotisoč vernikov zadobi ta odpustek. Povsodi so ta dan slovesne svete maše. Res, ljubi bralec, vtisni si vse to v srcé in misli o tem Marijinem prazniku tudi na vzrok, zakaj da se obhaja.

Vi mašni strežniki pa zlasti tudi ne pozabite bogljubno se obnašati pri sv. maši, kakor se je ravno imenovani kraljevi strežnik. *)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Zlata maša in slovesnosti o velikem Šmarnu.) Katoliška družba je gospodu proštu kot svojemu predsedniku častitala v nedeljo, 12. t. m., ter mu poklonila krasne mašne bukve v spomin zlate maše.

V ponedeljek, 13. t. m. zvečer, ste pa častitale obe konferenci Vincencijeve družbe g. proštu kot svojemu glavnemu predsedniku.

Navdušeni govor milgsp. prelata dr. Čebaška, podpredsednika kat. družbe, v nedeljo je navduševal tudi nazoči odbor. Enako priserčne so bile v ponedeljek besede p. eč. g. kanonika Zamejca, predsednika konference sv. Nikolaja; in ne manj v serce segajoč je bil govor preč. g. župnika Jan. Rozmana po končanem zborovanji konference sv. Jakoba. Navdušeno je zbor poslednjič zaklical: Živeli milgsp. prošt in predsednik Vincencijeve družbe na mnogaja leta.

P r.

Iz Ljubljane. Na véliki Šmaren so v stoljni cerkvi imeli veliko potifikalno sv. mašo premilostni gosp. knez in škof dr. Jakob Misija. — Pri sv. Jakobu pa so obhajali zelo slovesno svojo zlato mašo milostni gosp.

*) Gl. Leben frommer Messdiener, Fischer.

prošt dr. Anton Jarc. Slavnostni govor je imel on-dotni župnik prečast. g. Jan. Rozman. Prešnja nedeljo je v ta namen odbor katoliške družbe po 11h dopoldne se poklonil in opravil svoja serčna voščila prečast. g. proštu. Prelat dr. Andrej Čebašek je v društvenem imenu v daljšem ogovoru prav živo slikal mnoga dela in zasluge milostnega gosp. zlatomašnika in poslednjič izročil v spomin prav krasne mašne bukve. Prav serčna je bila zahvala prečast. g. zlatomašnika, ki so ravno ta dan obhajali tudi obletnico svojega mašniškega posvečenja (ki je bilo 12. avg. 1838); véliki Šmaren pa je bil njihov rojstni dan. (15. avg. 1813) in so se torej vsa obhajanja prav lepo zlagala.

Bog ohrani gospoda zlatomašnika še mnogo lét, posebno med drugim tudi v prid prelepe naprave Marijanišča!

Iz Ljubljane. V bogoslovno semenišče so sprejeti gg.: Useničnik Aleksij iz Poljan, Levičnik Alfonz iz Planine, Cestnik Anton iz Čemšenika, Šarec Alojzij iz Kamnika pri Preserji, Rihar Štefan iz Polhovega Gradca, Benkovič Josip iz Kamnika, Porenta Gašper iz Virmažev pri Loki, Poljak Martin iz Ljubljane, Raktelj Leopold iz Ribnice, Kerin Martin iz sv. Križa pri Kostanjevici, Šešarg Maks iz Trebnja, Gruden Josip iz Ljubljane, Abram Ivan iz Idrije, Debelak Ivan iz Teržiča, Mihelič Jakob iz Kroke, Češarek Alojzij iz Nemške vasi pri Ribnici (v 2. leto), Češarek Franz iz Nemške vasi pri Ribnici (v 2. leto). V bogoslovje kot eksternisti: Dornik Karol iz Teržiča, Cukale Ivan z Verhnike, Zabukovšek Viktor iz Kostanjevice, Pavlin Franc iz Vipave. Pogojno: Medved Anton iz Kamnika, Šarc Feliks iz Ljubljane, Cegnar Josip iz Stare Loke, Čik Karol iz Ljubljane, Kolar Gustav iz Ljubljane.

Iz Ljubljane. (Barski nadškof in Črna gora.) Te dni se je mudil v Ljubljani prevzvišeni Barski nadškof, iz frančiškanskega reda, P. Marko Milinović, in je 11. t. m. potoval v svojo nadškofijo. Bil je namreč nekaj časa v Slatinskih topilicah.

Pravil je prav prijazne in lepe reči o Černogori in svoji nadškofiji. Knjez Nikita je prav prijazen s prevzvišenim nadškofom in imenuje ga „moj Biskup.“ Kadar pride s Cetinja na svojo letnico v Bar, gotovo vselej povabi nadškofa na kosilo. Rad se pomenkova o tacih prilikah o verskih zadevah. Dal mu je pri neki priliki nalogo, da naj mu pojasni tri dogodbe, to je, odpad orientalske cerkve od Rima, začetek luteranstva na Nemškem, in sedanje razmére med latinsko in „pravoslavno“ (razkolno) cerkvijo. Knjez je olikan gospod; študiral je gimnazijo v Terstu, pozneje učil se v Parizu. Bere rad latinske cerkvene knjige, n. pr. „spoznanja sv. Avguština, Bourdalou-a, Mæssiliona“ itd. Sploh je nadškof močno hvalil knjeza in njegovo pobožno knjeginjo soprogo.

Povedal je, da vlada na Černem verhu „toleranca“, ter so prav v miru in zlogi pravoslavni s katoličani. Posebno pa je lepo, da med črnogorskim narodom ni nobene kletvinje ter bogokletja, kar se sicer na jugu pogosto sliši, da se Bogu usmili!

Nadškofa, ko ob nedeljah pridiga, hodijo poslušati tudi drugoverci, ki ga močno radi poslušajo.

Neznansko veselo je bilo vse prebivalstvo, ko je presv. Rešnjega Telesa dan nadškof napravil krasno procesijo z Najsvetejšim. Prišli so tudi pravoslavni vradniki in momci, ter so streljali, in ko so vidili prebivalci pare belo opravljenih deklic in dečkov in prelepe slovesnosti, so se ginjenja jokali.

Vzvišeni nadškof, ako prav vemo, ima samo še enega duhovna pri sebi, in v vsi nadškofiji nekaj čez

6000 katoličanov. Bar je majhno mestice ob morji in pravijo, da Skadar, ki ima 40.000 prebivalcev, bil bi bolj primeren za nadškofov sedež. Ljudstvo je siromašno in tudi nadškofova plača nese malo nad tisuč for.

Prav rad bi višji pastir vstanovil v Baru majhen „manastir,“ samostanček svojega frančiškanskega reda, in pa hišo za nekoliko redovnic, ki bi lepo vzgojevale žensko mladino, za kar so sv. Oče Leon XIII. vzviš. nadškofu podelili sv. blagoslov, — naj bi mu Bog naklonil tudi še pomočkov, kar se bo pri velikem zaupanju nadškofovem v pomoč Božjo gotovo tudi zgodilo.

Pri poslovljevanji z ljubljansko družino sv. Frančiška, kjer je bil nadškof par dni, se je videlo, kako posebno on ljubi svoj serafski red in svoje duhovne brate. Zaterjeval je, da jih nikoli ne bo pozabil, in ako bode prilika, jih bode z veseljem zopet obiskal. Bog daj tako blagemu višjemu pastirju, da bi vse lepe osnove in namene mogel srečno zveršiti. Delati bode zamogel še mnogo, ker še le nekaj čez 40 lét zdaj šteje.

Romanje k sv. Roku v Dravljje. Mogočni priprošnik v kužnih boleznih, po katerih nas pravični Bog tepe zavoljo naših grehov, je spoznovalec sveti Rok, po čigar priprošnji so bili obvarovani celo na čudežne načine posamezni ljudje, tudi ljudstva in dežele.

Posebno na Slovenskem se časti ta sveti spoznovalec, to dokazujejo mnogi kipi in podobe tega svetnika po cerkvah, kapelah in znamenjih, po mestih in po deželi. Tako, na priliko, so v Ljubljani podobe in kipi v cerkvah sv. Jakoba, pri oo. frančiškanih, pri sv. Florijani i. t. d. V Dolenji vasi pri Ribnici je sv. Rok farni patron.

Brezštevilo ljudstva iz vseh stanov roma sv. Roka dan iz Ljubljane in okolice in iz drugih krajev k sv. Roku pri Ljubljani; to ti je, bi rekel, pravi ljudski praznik.

Leta 1836, ko je pervikrat razsajala strašna šiba Božja — kolera na Kranjskem, so se Ljubljančani zabljudili s procesijo romati k sv. Roku v Dravljje; in to se je mnogo let godilo. Žali pa, da ta lepa pobožnost se že nekaj let opušča.

Letos pa bode zopet procesija v Dravljje k sv. Roku, v torek, 21. avgusta. Pri cerkvi sv. Jakoba v Ljubljani se bodo zbirali romarji, in ob 4ih zjutraj bo šla procesija od te cerkve v Dravljje.

Vsi želimo, da bi nas Bog obvaroval neznanih bolezni, zato naj bi se mnogo Ljubljančanov in družih vdeležilo procesije. Časi so resni, grešniki smo, šiba Božja nam žuga: iščimo si prijateljev, priprošnikov pri Bogu, da bomo oteti in obvarovani kužnih bolezni in družih nesreč, — posebno dušne kuge! V to pomozi Bog na priprošnjo sv. Roka. P r.

V Št. Rupertu na Dolenjskem je obhajal preč. g. župnik Al. Košir preteklo nedeljo 50letnico svojega mašništva. Slovesnost je bila prelepa; od daljnih in bližnjih krajev je bilo prišlo mnogo prijateljev in častivcev preč. g. zlatomašnika. Premilostni gospod knez in škof dr. Jakob Misija pa so zlatomašnika o tej priliki imenovali konzistorijalnega svetovalca. Prav iz serca čestitamo:

Veseli nas zlata maša Tvoja sveta:

Bog Te živi še prav mnoga, mnoga leta!

Maribor. V razstavi cerkvene obleke je bilo 20 mašnih oblačil, 10 alb, 15 roketov, 4 vela, 3 plaščeki za ciborije, 16 stol, 1 pluvijal; 2 dalmatiki, 84 purifikatorij, 60 lavabo-pertičer, 24 korporalov, 24 malih korporalov, 46 humeralov, 20 pasnikov, 2 mašni knjigi, 4 altarni pulti, 9 roketov za strežnike, 12 suknjic za strežnike, 12 suknjic za strežnike, 8 altarnih blazinic, 2 predgrinjali. — Pri tem je odbor ozir jemal bolj na

dobroto blaga in tvarine, kakor na obilnost in množino oblačil. Naj bi se pa tudi oskerbele povsod pripravne omare, da bi se mašna obleka po dolgem polagala in hranila, tako bo dolgo lepa ostala. (Sl. G.)

Sveti Jernej apostelj.

1.

Pesem naša te blagruje,
Natanael blagi, čist;
V sercu tvojem ne kraljuje
Ne zvijača, ne zavist.

2.

Hrepeneče pričakuješ
Izveličarja svetá;
Sveto pismo premišljuješ
Ves ponižnega sercá. —

3.

Zdajci Filip ti oznani:
„Našli že smo Jezusa!“
Željno nam pričakovani —
V Nazaretu je domá.

4.

Pojdi z mano, in boš videl
Z Nazareta Jezusa;
Glej, ko z Njim se bodeš snidel,
V Njem koj boš spoznal Boga!

5.

Tje do večne zdaj Besede
Natanael se podá,
K Jezusu ponižno sede —
V Njem je koj spoznal Bogá.

6.

Od veselja zdajci jače
Njemu bije vse sercé:
„Izraelec, brez zvijače!“
Nanj kazaje, Jezus dé.

7.

Sin si Božji, Jezus ljubi.
Natanael priča zdaj;
O ne pusti me v pogubi,
Milost svojo mi podaj! —

8.

Sveti Jernej, blagor tebi,
Jezus dá ti blagoslov;
Glej, Gospod te vabi k sebi,
Naj apostelj si Njegov! —

9.

Se aposteljnóm prišteješ,
Spremljaš Jezusa povsod;
Njega uk še le umeješ,
Ko Gospod je šel od tod. —

10.

V daljno Indijo potuješ,
Ko v nebó je šel Gospod;
Sveto vero oznanuješ
In kerščuješ ajdov rod.

11.

Strah si tu peklenške kače,
Ki z malikov zdaj hiti!
„Izraelec, brez zvižaje,“
Strah malikov vseh si ti.

12.

Duhe si izgnal hudobne
Iz obsedenih ljudi,
Mnoge rešil, prej vse zlobne,
Da brezverstvo se hudi.

13.

Hči kraljeva, tudi reva,
Bila je obsedena,
Skerbno kralj si prizadeva,
Da bi bila rešena.

14.

Ti ozdraviš jo hudobe,
Zanjo moliš k Jezusu;
Rešiš zla jo vse in zlobe;
Hvala peva se Bogu.

15.

Kralja, dvanajst mest njegovih,
Sveti veri pridobiš;
V trudu, vedno težah novih
Ves za Jezusa goriš. —

16.

Pa hudoba ne miruje —
Astigaj, kraljevi brāt,
Smertne zanjke tebi kuje,
Če malike maščevāt'. —

17.

V make strašne te obsodi,
Z živega dá kožo snēt';
Počeščen nam torej bodi
Sveti Jernej — Cerkve cvēt!

Ivan Zarnik.

Vidni in nevidni svet.

Ko premišljam dela Tvoja,
Ljubi Stvarnik silovit,
Osterméva duša moja,
Sili Tebe me slavit'!

Iz desnice Ti svetove
Pihnil si kot prah lahák,
Dal si pota jim gotove,
Teka svojo pot naj vsak.

Sinji tam obok nad nami
Je z zvezdami posejan;
Vse sloni na Tvoji rami,
Ljubi Oče, noč in dan!

Tvoja roka vse vzderžava
V ravnotežju krog in krog;
Vse v ozračji prosto plava,
Velik, velik, naš si Bog! —

Imenitnejši, kot vidni,
Svet je, in namen njegov,

Vzvišenejši svet nevidni:
Zbor zveličanih duhov.

Milijone Ti si vsotvaril
Angeljev različnih verst,
Blaženost si vsem podaril.
Vse vlada Tvoj le perst.

Njih domovje so nebésa,
Dom presrečni in svetál;
Oni nimajo telésa.
Neminljivost si jim dal.

In v človeka Ti si dihnil,
Dal mu dušo, Svojo last:
Kdor Ti v roko bo jo zdihnil, —
Večna tam ga čaka čast.

Neizmerni vsi svetovi,
Višnjevi nebés obók,
Srečni, blaženi duhovi:
Vse je delo Tvojih rók!

Čudno Tvoje je stvarjenje,
Ljubi Stvarnik silovit';
Solnca, zemlje, zvezd vertenje
Sili mene, Te slavit! —

Vse, kar vidim tù v naravi,
In nebá ves svitli krog.
Mi oznanja in mi pravi:
Velik, velik, naš je Bog!

Ivan Zarnik.

Razgled po svetu.

Apostoljski vikarijat Hiangnan. Iz pisma o. Henrika Havret-a iz Jezusove družbe: „Misijon v Haimen-u. ktereга jaz opravljam, šteje 70—80 občin s kacími 10.000 kristijanov. Okraj, ktereга nas sedem oskerbljuje, meri do 200 km. Na tem prostoru govore dva tako različna jezika, da se večkrat tudi sosedje med seboj ne razumevajo. Oboje narečje se zelo razlikuje od mandarinškega jezika, ktereга sem se prej učil v Sikawei-u. Mnogoštevilni prebivalci celega polotoka razločno kažejo dvoje pléme. Različni so po šegi, jeziku, obrazu, celo v obleki. Vkljub vsem težavam smo vendar marsikako zerno vsejali v dobro zemljo, katero bode gotovo kalilo v večjo čast Božjo. V zadnjih dvéh letih je 235 odrášenih prejelo sveti kerst. Razun tega imamo tudi še 3—400 katekumenov, in to število še vedno raste. V zadnjih dveh letih kerstili smo nad 6500 otrók poganških starišev. Večji del teh malih bitji je prepuščenih naši sirotišnici v izrejo; toda le malo jih preživí zarad nasledkov prejšnjega zanemarjenja po stariših.

V našem vikarijatu smo preteklo leto kerstili 1200 odrášenih in 28 425 otrók v smertni nevarnosti. Na otoku Tsong-Ming, blizu Haimen-a, sprejme samo jedna sirotišnica vsako leto 1500—1800 od starišev zapuščenih otrók. Od 9000 kristijanov imenovanega otoka jih je bilo kacíh tisoč v tej napravi izrejenih od svojih prvih otročjih dni. Naši kristijani tu so priprosti in zelo podučljivi; lahko bi jih postavili mnogim evropskim občinam v izgled, zlasti kar se tiče spolnovanja velikonočne dolžnosti.

Apostoljski vikarijat v zahodnjem Tongkingu. Vse novice, ktere prihajajo iz tega hudo skušanega misijona,

pripovedujejo le o nesrečah in o strašni révi, ktera vlada v tej deželi. Še vedno niso pri kraji dnevi preskušnje in veliko število naših sovércev pomerje za lakoto. Naslednjih poročil v. č. škofa Puginier-a in nekega misijonarja nikakor ni potreba pojasnovati, ker djanja sama dovolj jasno govorijo: Že kaka dva meseca namreč je céna riža vedno višja, in lakota razsaja po deželi. Tisoč in tisoč ubogih čaka miloščine pred našimi napravami in župnijami. Dasiravno pomagamo, kolikor le moremo, vendar nismo zmožni vsem pomoči. Tako da dan na dan vidimo, kako berači od lakote merjejo. Preteklo leto je bogat neki kupec na moje prošnje razdelil med stradajoče veliko množino riža, kterege je on drugje za drag denar kupil. Toda tudi on je hotel biti plačan. Letos sem vzel pri njem 20.000 frankov na posodo; toda to je veliko premalo za toliko število nesrečnih. Večji del teh ni zmožnih ne enega penega dati za riž, kterege jim dajemo, in vendar jim moramo ohraniti. Zadnji dve žetvi ste se jako slabo obnesli. Šiba Božja hudo tepe deželo, vendar se toliko prebivalcev še ne zmisli, da bi si to poskušajo v korist obrnili. Molite, molite za nas!

Eden misijonarjev piše:

„Grozoviti sovražnici, kolera in lakota, nas stiskate. Kedar govorim o kristijanah, ktere je ta réva zadela, mislim samo So-Kien in Kim-Bang. Kako se pa še-le drugje godi, kjer morajo še več terpeti, nego mi! Naj tu na primér navedem poročilo o. Idijarta, iz Thahoa: Roparji, lakota, kolera, suša — to je nas posamezno in skupaj napadlo. Najhujši sovražnik je lakota. Nikakor si ne morete misliti tukajšnega stanja. Tri župnije v Ke-Dua, Ke-Fran, Kua-Bang bile so že lani o tem času popolnoma razdejane, premnogo kristijanov je bilo umorjenih, pokončanih, ostali pa so živeli v največji revščini.

Vendar Bog nas ne zapusti. V tem stiskanem okraju, kterege jaz oskerbljujem, poslal nam je letos 300 katekumenov, med njimi sestro in avaka glasovitega upornika Cai-Mao, kateri se je sam usmrtil. Pred štirnajstimi dnevi sem obiskal kraj Vuc-Soi. Vsi se pridno učé kerščanskih resnic. To je bila terda pot do tje. Več ur smo morali laziti po gostem germovji. Kolikorkrat sem vprašal svojega vodnika, če bodemo že skoro tam, odgovoril je vselej: „Con-sea, čaleč je še!“ Toda kaj je tak trud proti révi gorskih prebivalcev, katerih vasi stojé zapuščene! Oni, kateri so ušli révi prejšnja leta, sedaj žalostno životarijo. Korenine so jim edina hrana. Zastonj se vprašam, kako bi mogel tako drage katekumene smerti rešiti. Tu mora ljubi Bog pomagati.“

Apostoljski vikarijat na Fidži-otocih. Pred kratkim je prvi apostoljski vikar na Fidži-otocih, msgr. Vidal, prejel škofovsko posvečenje. Njegov vikarijat obsega 200 otokov s 100.000 prebivalci. Msgr. Vidal je dal ravno zdaj tiskati katekizem v ondotnem deželnem jeziku. Najpervo pa je bilo treba tukaj, kakor tudi kje drugje, iznajti abece (alfabet) in izmisliti si primérne čerke. Kmalu bodo imeli prebivalci najvažnejše vérske resnice v svojem lastnem jeziku v rokah.

Narastek amerik. katoličanstva v 50 letih. O zlati maši Nj. Svetosti papeža podala sta prečast. Hare, rektor župnijske cerkve pri sv. Antonu v Brooklynu, in vrednik „Catholic Review“-a v Novem Jorku, P. Hickey, svetemu očetu krasen album s fotografijami vseh katoliških zavodov, kateri so nastali v petdeset letih duhovstva Leona XIII v Brooklynu. Na prvih dveh listih bilo je posvečenje, na tretji strani pa je bilo sledeče napisano: „Ko je novomašnik Joabim Pecci 1. januarja 1. 1838 prvič sveto mašo opravljal, še ni bilo Brooklynske

škofije. V mestu in na otoku Long-Island-u bilo je le še malo katoličanov, ena cerkev, pa še nobene šole ni bilo. Leta 1853 se je ustanovila brooklynska škofija. Tedaj je bilo na otoku 14 cerkev, 14 duhovnov, 1 šola in 2 majhni sirotišnici; sicer pa je bilo samo upanje, zvesto ljudstvo in Božja obljuba. Danes, 1. prosinca leta 1888, ko najvišji pastir in Kristusov namestnik na zemlji, papež Leon XIII. petdesetletnico svojega mašništva slovesno praznuje, šteje škofija Brooklyn 300.000 katolikov, 182 duhovnov, 72 šolskih bratov, 793 redovnih sester, 119 cerkev, 9 staj, 18 kapel, 1 seminar, 2 kolegija, 17 akademij, 95 župnijskih šol s 30.000 šolo obiskujočih otrok, 9 sirotišnic, 2 drugi zavetišči, 4 bolnišnice, 2 zavoda za starčke, 2 zavoda za rokodelske učence, 1 bolnišnica za neozdravljive, 2 obertni šoli.“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec vel. serpan (avgust).

a) Glavni namen:

Eksercicije.

b) Posebni nameni:

25. *S. Ljudovik.* Edinost kerščanskim knezom. Več redovniških hiš. Nek za Cerkev zelo zaslužen in nek hudo skušan mlad mož.

26. *Marijino serce.* Posnemanje najsv. serca preblazene, vedno brezmadežne Device Marije. Osvobojenje od mučnega dušnega terpljenja.

27. *S. Jožef Kal.* Piaristi. Zagovorniki kerščanske ljudske šole. „Detoljubi“ in od njih namerovana „Serca Jezusovega vstanova.“

28. *S. Avguštin.* Spravna družba. Odvernjenje velikih pohujšanj. Spreobrnjenje mnogo hudobnih otrok. Več sirot in sirotišnic.

29. *Obglavljenje sv. Janeza Kerst.* Odvernjenje nasledkov napačne vzgoje. Svetovalci kat. knezov. Hude materinske skerbi.

30. *S. Roza.* Boj proti nečimernemu veselju dopasti se. Zabranjenje mešanih zakonov. Več slabovércev. Priporočeni učitelji in učiteljice. Več dečkov in deklic.

31. *S. Rajmund.* Misijoni po Afriki in njih dobrotniki. Vse poslano, a še ne uslišane zadeve. Meseca julija umerli in pa meseca avgusta umirajoči udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Zopet se priporočujem v bratovsko molitev, da bi na Matere priprošnje v velikih stiskah pomoč došla. — Mladeneč, da bi ga Marija in sv. Jožef obvarovala za peljive družčine. — Nevarno bolan prijatelj in dobrotnik naših dijakov posebno priporočen. — Hudo bolna oseba za pomoč. — Mlad človek za varstvo pred slabo družčino.

Listek za raznoterosti.

Prijateljem pokojnega g. Jož. Jerič-a.

Jerič je bil mož, ki se ni nikjer vsiloval, nikjer skazoval, iskal povsod poslednjega sedeža; vendar je on, djal bi, načel z nekterimi pomočniki brazdo nove dóbe za cerkvena prizadevanja na Slovenskem. Kaj pravite, prijatelji in spoštovatelji njegovi, ki ste umerlega želeli domú, zali bi se mu ne spodobil nekoliko čedniši spominek na njegov grob? . . . Govorite, svetovajte . . .

Tri kn. škofijska semenišča kakor se sliši, bomo nastopno šolsko leto imeli v Ljubljani: glavni oddelek bode v navadnem poslopju zraven šenklavške cerkve; drugi v Alejznici, in tretji pri čč. oo. Lazaristih pri cerkvi Jezusovega presv. Se ca. Naj bi se vsa ta semenišča z dobrimi novinci napolnila: ne bo jih preveč.

Kaj pa je s tisto dijaško mizo? Dolžan je „financminister“ saj nekoliko poročati o zveršenju šolskega leta 1888. To je nekoliko težaven posel; pa poskusimo vsaj bolj počéz. — Ob koncu mesca julija skazuje počtév, da je s 14 „rozmanovci“ vred (ki dobivajo hrano iz Rozmanove zapuščine) 119 mladenčev naših hodilo v ljudsko kuhinjo in smo plačali od njih 155 gld. 22 kr.; zraven teh jih je čez 20 dobivalo podporo k stanovanju, obleki itd., vsaj po 1 gld. in več na mesec. Tudi mnogi prvih so zraven hrane dobivali še posebej pomoč za druge potrebe. Naj večja večina jih je iz gimnazije, nekteri pa tudi iz realke, pripravnice, orgljarske šole, iz začetnih razredov in 1 rokodelski velik revež. Izmed teh jih je naj večja večina dobro opravila, kacih 12 ali več jih je padlo (vsi se niso oglasili). 8 iz srednjih šol je odličnih. Med temi, ki so letos prejeti v ljubljansko kn. škof. semenišče, je skoro tretjina taci, ki so imeli kdaj več ali manj podpore v dijaški kuhinji; kaki 3 ali 4 grejo v druga semenišča (kolikor nam je dozdej znano), v Celovec, Maribor . . ., vsaj 1 v samostan, če ne njih več. Nekaj malo jih je že mašnikov, nekaj že prej bogoslovcev.

Kaj bo pa prihodnje šolsko leto? To Bog vé, pa tudi dobrotniki, če bodo še tako miloščerčni, kakor so bili dozdej? Bog bodi hvaljen! Preserčna hvala dobrotnikom! Bog Vas ne le obdaruj, ampak obsipaj z vsimi dušnimi in telesnimi dobrotami!

Čebelarji hvalijo svoj somenj na Igu, ki je bil sv. Lorenca dan, in napoveduje se, da bo prihodnje leto ta somenj na veliki šmaren! (Gl. „Slov.“ 13. avg. 1888) — (Menda da bojo saj toliko previdni, da bodo somenj na drugi dan odložili, ker taki hrup, prevaževanje panjev itd. gotovo ne pospešuje posvečevanja tako velikega praznika.

Preč. g. Jožef Nakus, kn. šk. svétnik in župnik na Placini pri Vipavi, bode 26. t. m., to je, 14. nedeljo po Bluk. obhajal redko slovesnost svoje demantne maše. — Bog daj srečo!

Zagreb. V zagrebški nadškofiji je v službe nastavljenih 17 novomašnikov, 6 duhovnih pomočnikov pa prestavljenih. V nadškofijsko semenišče je sprejetih v 7. gimnazijski razred 31 novincev, v 8. razred pa eden, in v 1. letnik bogoslovja 4; tedaj vsih skup 35 uovincev. — V selih pri sv. Katarini je nagle smerti umerl verli g. župnik Fr. Babić. R. I. P.

Pedagogika. Po naj boljših virih spisal Anton Zupančić, učenik pedag. na ljublj. bogoslovnem učilju.

liču. V zalogi „Katol. bukvarne“ natisnila katoliška tiskarna. To lepo in koristno delo ima v osmerki čez pol-druge sto strani. Loči se v tri dele. Za vodom I. del obravnava te-le stvarine: Gojenec, njegovo telo, duša s svojimi močmi; II. del: vzgojitelji in vzgojna sredstva. III. del: domača hiša, šola, A kot vzgojilnica in B kot učilnica. Dostavek: Obrazovanje nepolnočutnih otrok. Cena 80 kr. v katol. bukvarni. Izverstna knjižica bodi Slovencem gorko priporočena.

Vraže. Nahaja se med drugimi vražami med ljudmi spis, ki se pričinja z besedami: „Ena Božja vsegamo-gočnost. Nek grof je imel služabnika, kateri je hotel g. H. U. G., njegovemu očetu glavo odsekati . . .“ In dalje: „Drugo pismo, kdor tega pri sebi ima, mu njegov sovražnik nič škodovati ne more, ne krive sodbe, noben blisk, strela, ali voda, ali ogenj ti škodovati ne more“, in še veliko tacega. — Nadalje je pomešano dosti resnic in božjih ali cerkvenih zapoved med pregrešne laži in vraže, kakor imajo vražarji navado, da take čečkarije za denar med ljudi spravljajo in jih goljufujejo in žulijo!

Goljuf dalje še to laže in pravi: „jaz rečem da je Jezus Kristus to pismo pisal, in ne bode imel nobene pomoči; kdor to pismo ima in ga ne prepíše, je preklet od cerkve, vsaki mora drugemu prepisati pustiti, če ima toliko grehov, kakor je peska v morji, mu bodo odpuščeni kdor ne verjame, ta naj umerje“.

To je menda zadosti, da vsak umni človek spozna koliko krivoverskih laži in sleparstev je v tem in družih tacihi spisih. Torej, ljubi Slovenci, deržite se katoliškega katekizma; take vrsže pa, ako vam pred oči pridejo, uničite jih in ne razširjajte jih, ker to je zoper vero.

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. J. Kapler, kaplan v Rušah, pride za provid. kaplana v Ribnico, in čast. g. J. Vidovič, kaplan v Marenbergu, za kaplana k Mali nedelji.

Dobrotni darovi.

Za sirotišnico v Kočevji so darovali p. n. gg.: Janez Teran, župn. v Ljubnem, 5 gld. — Anton Hočevvar, župn. v št. Lorencu ob Témenici, 5 gld. — Tomaž Jeretin, župn. na Teharjih, 5 gld. — J. Kapuz, župn. v Kropi, 5 gld. — J. Kobilica, župn. v Černučah, 2 gld. — Fr. Ogradi, korar v Mariboru, 5 gld. — M. Šket, župn. v št. Rupertu na Štajarskem, 1 gld. — H. Verk, župn. v Pilštajnu, 1 gld. — M. Preželj, župn. v Mavčičah, 5 gld. — Anton Čibašek, vpok. župn. v Ljubljani, 100 gld. — Ign. Okoren, župn. v Senožečah, 2 gld. — Blaž Gerča, župn. v Čepovanu, 1 gld. 50 kr.

V zadnji šte. naj se bere: L. Vošnak, župn. v Sv. Jurji pri Rifniku, 2 gld. — A. Balon, župn. v Vranskem, 5 gld.

Za dijaško mizo: Iz Preserja 1 gld.

Za bandero Naše ljube Gospé presv. Serca: Iz Preserja 1 gld.

Za Danski misijon: Iz Preserja 1 gld.

Za cerkev v Želimljah: M. St. 40 gld.

Za zidanje nove farne cerkve ss. Fabijana in Sebastijana v mestu Kočevskem: M. St. 50 gld.